

Cesta

Díl třetí: Pod padajícím nebem, část 3

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Manažer, Zpěvačka, Blondýna a jejich Řidič se společně vydali na Cestu v Cadillacu DeVille (světle modrá brava, rok výroby 1966). Hned první den jejich výjezdu je čekala velká zkouška. Došlo k neskutečné události. Na nebi se objevilo několik ptáků, aby byli následováni milióny. Temná nebeská vlna zaplavila celý svět a zdálo se, že Cesta naší čtveřice brzy skončí, že budou pohlceni opeřenou masou. Jejich vůz však vydržel první nátlak a z nezáviděníhodné situace se dostali díky Neznámému. Kdo je vlastně ten Neznámý? Zatím nevíme, ale podle všeho ví trochu víc, než trojice, kterou Řidič veze za tajemným cílem. Ani Řidič ještě neřekl všechno, co by mohl a co by možná měl. Jakmile se jejich Cadillac DeVille (světle modrá barva, rok výroby 1966) vydal znovu na Cestu, je jasné, že nezůstanou ušetřeni dalších zvláštních událostí. Nezáleží na tom, jestli přijdou ze světa kolem, anebo přímo od někoho z nich, z kabiny vozu. Cesta pokračuje a naši hrdinové si nemohou být ničím jisti.

Třetí díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Cesta

Díl druhý: Pod padajícím nebem, část 3

Martin Štefko

Na obzoru na čtveřici čekala jen další rovina, planina bez stromů, samá tráva a křoviny. Jako kdyby je cesta měla zavést do westernového města s pistolníky. Každý z cestujících se bude muset o pokračování v jízdě utkat v duelu. Nikdo ze čtveřice v Cadillacu DeVille se však nepřipravoval na to, že by se měl stát součástí souboje. Za nimi byla událost, která hodně znamenala pro jejich Cestu. Nikoli proto, že by se sblížili, ale proto, že zjistili, jak komplikovaná Cesta může být. Uvědomili si, že před sebou nemají výlet, ale že jejich Cesta je sama o sobě zkouškou. Zkouškou, kterou musí podstoupit a zvládnout, pokud se chtějí dostat do cíle.

Zpěvačka vyhlížela z okna a pozorovala moře, které kdesi v dáli bojovalo o jejich pozornost. Bílé peřeje vln se draly vzhůru, aby na sebe upozornily, aby nalákaly nevědomé a mohly je přikrýt svou mokrou, všeobjímající příkrývkou, která jen nerada vydává živé to, co jednou pohltila. Zpěvačka vždycky byla mořem fascinována.

„Napsala jsem o tom dokonce několik písní,“ promluvila z ničeho nic. Řidič krátce zvedl pohled od silnice před sebou, aby pohlédl do zpětného zrcátka, ale usoudil, že ho to nezajímá. Manažer snahu ani nepředstíral. Iniciativa zůstala na Blondýně. Přestala si lakovat nehty, což byla očividně činnost, která ji velmi uklidňovala, a se stále otevřenou lahvičkou laku se obrátila na Zpěvačku.

„O čem jste napsala písně?“

Zpěvačka se spokojeně usmála, pohodlně se usadila a pustila se do zdlouhavé odpovědi: „O moři, samozřejmě. Vždycky mi učarovalo, jak dokáže být v jednu chvíli naprosto klidné, mírumilovné, ale ve druhé chvíli je doslova běsem, živlem naprosto utrženým ze řetězu. Buď jen lenivě olizuje písek a lehce, skoro až znuděně, pohybuje vyplavenými mušlemi a řasami, anebo je šíleným gigantem, který tříští skály a vše ničí na padrt'. Je v tom něco magického, jaká síla se skrývá v obyčejné slané vodě, nemyslíte?“

Blondýna se na ni chvíli dívala, pak jen nechápavě zavrtěla hlavou, a řekla: „Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlela.“

Řidič se naklonil nad palubní desku, chvíli po ní štrachal, něco uchopil do ruky a otevřel u sebe okýnko. Když ruku otevřel, z dlaně mu vylétlo černé pírkó. „Budu to tu muset vysát,“ postěžoval si, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Ve zpětném zrcátku zkontroloval, jestli má stále dobrý výhled na Blondýnina řadra. Vše v pořádku, může se jet dál bez problémů.

„Určitě neznáte nějakou mojí píseň?“ ujišťovala se Zpěvačka.

„Je fakt, že jsem spíš na moderní hudbu než na...“

„Než na nějakou pravěkou?“

„Ale tak jsem to přece nemyslela,“ rychle starší dámu ujišťovala Blondýna. „Jsem prostě jedna z těch ženských, co si radši pustí něco nového, než aby poslouchaly starší věci, kterým stejně nerozumí. Nejde mi o slova, ale prostě o to, že se na to docela dobře hýbe, já si můžu zakroutit zadečkem a trochu si do toho zavřeštět. Mně je jasný, že vaše písničky měly mozek, ale já bych to stejně nepobrala. Proto poslouchám, to co poslouchám. Jsem...“

„Komerční,“ ozval se Manažer.

„Jo,“ rozhodila Blondýna rukama. Očividně jí to náladu nezkažilo. „Jsem komerční. A mám se za to snad stydět? Prostě se mi líbí věci, které se líbí spoustě lidem. Nevadí mi, že nevynikám ve vkusu, že moje názory jsou jednoduché. Nemyslím si, že kvůli tomu se mi žije hůř než komukoli z vás. Jsem na tom docela dobře. To si myslím.“ Sama cítila, že její poslední věta odezněla do ztracena, ale došlo jí, že je na čase, aby všem dala na srozuměnou, co si o sobě myslí a co si myslí o některých jejich nabubřelých řečech.

„No jo, všichni jsme přece lidský bytosti, ne?“ přitakal jí Řidič.

„Někdo víc a někdo míň,“ reagoval Manažer a na nějakou dobu se opět odmlčel.

Krajina kolem se zdála neměnná, ale přesto se měnila každou chvíli. Po moři už ani památka. I když v mysli si ho Zpěvačka představovala pořád. Krásné bouřící vlny, které jako kdyby se k nim chtěly dostat, dohnat je a spláchnout, ale samy byly ovládnuty gravitací a bř-

hy, které se jen těžko překonávají. Moře nahradily vzdálené hory, které stejně tak mohly být jen obzorem, na kterém se mihotala podivná fata morgána. Anebo byl vše jen prelud z toho, jak se nebesa barvila a vytvářela iluzi temných kopců, které v pravdě nikdy neexistovaly. Nádhera obzoru se střetávala s tím, co na ně asi ještě mohlo čekat dál na Cestě. Možná desítky, či stovky kilometrů daleko, anebo rovnou za rohem, bude stačit ujet pár kilometrů a zasype je další mračno ptáků, které se přežene jako zběsilá spoušť. Ještě teď, když se podívali zpátky za sebe, viděli zemi posetou mrtvými ptáky. Vše zelené zmizelo. Nic živého nejspíš nezůstalo, a pokud ano, vše pohltily plameny. Příjemný začátek Cesty, ale pravda, vše mohlo dopadnout mnohem hůře. Vše mohlo dopadnout mnohem hůře nebýt Neznámého hlasu.

„Psala jste si hodně textů?“ zeptala se Blondýna, kterou zajímala kariéra její výrazně starší kolegyně.

„Prosím, zlatíčko?“ obrátila se na ni Zpěvačka, která už svou pozornost věnovala jiným objektům. Tentokrát těm, které se ukrývaly nikoli daleko na západ, ale kdesi hluboko v její mysli.

„Jestli jste si psala hodně textů sama? Nebo jestli vám je spíš psali jiní lidi? Víte, jak zpěvačky zpívají jenom to, co jim někdo napíše, ale samy toho moc nevytváří. Tak mě zajímá, jak jste na tom byla vy. Můžu se teda ptát, jo?“ Blondýna nevěděla, jak daleko může v podobných otázkách zajít. Natáčela si pramínek světlounkých vlasů na prst a jejich konce tak měnila na zakroucené.

„Á, dítě, samozřejmě, že se můžeš ptát,“ ujistila ji Zpěvačka, která Blondýně jemně poklepala na koleno vytrčené směrem k ní. „Samozřejmě, že texty ke všem mým písním nejsou moje. Měla jsem jich docela dost a prostě bych to všechno nestíhala. Jenom bych tvořila, a to jsem nechtěla. Zpěv vždycky byl na prvním místě a já jsem doufala, že svým zpěvem dávám lidem to, co chtějí nejvíce. Když jsem ale měla nápad a náladu, tvořila jsem. Každá píseň mi zabrala strašně času.“

„Jak dlouho?“ zajímala se Blondýna, která jako kdyby tím mohla proniknout do tajů hudebního světa a víc se přiblížit svému dětskému a později koupelnovému snu. „Jako myslím, jak dlouho jste psala jednu písničku.“

„To už si přesně...“

„Tak jenom zhruba, nemusí to být úplně přesně,“ žadonila Blondýna. Řidič se zatím ve zpětném zrcátku ujišťoval, jestli některé z mohutných řader ještě více neopustilo svůj vyhrazený prostor. Zatím měl smůlu, vše na svém místě, žádné slintání nad bradavkami se nemohlo konat. Prozatím. Nevěřil tomu, že Blondýna dokáže šaty uhlídat věčně.

„Nech si zajít chuť,“ špitl Manažer. Řidič nepromluvil a sledoval cestu, která byla plná rovin, bez zákrut.

„Většinou několik dní, ale co si tak vzpomínám, tak na písni *Mořský vánek nese smutek* jsem dělala víc jak měsíc. Ne proto, že jsem neměla čas, ale pořád jsem píseň přepisovala. Když jsem pak vedle sebe dala první verzi a tu finální, sama jsem se divila tomu, jak se ta píseň změnila. Byly to dvě úplně jiné skladby. Možná by uspěly obě dvě, ale rozhodla jsem se pro tu poslední verzi. Měla v sobě něco... nepopsatelného. Jako kdybych vylévala svoje srdce. Vždycky, když jsem ji zpívala, a že to nebylo moc často, samotnou mě mrazilo. Jako kdybych nezpívala obyčejná slova, ale skutečný příběh, který se mi stal a já se s ním svěřovala. Publikum mělo píseň rádo, ale já jsem ji prostě nemohla dávat často. Padala z toho na mě deprese a to jsem nepotřebovala. I když jsem neměla moc rozjuchaných skladeb, tahle patřila k těm nejponuřejším.“

„Nechcete jí zkusit zazpívat?“ napadlo Blondýnu a okamžitě si uvědomila, že její nápad je úžasný. „Ano, zapívejte jí,“ zatleskala dětinsky.

„Myslím, že to není dobrý nápad,“ zdráhala se Zpěvačka.

„Ale no tak, to určitě není pravda. Musela jste mít nádherný hlas.“

„A pořád mám,“ ujistila ji Zpěvačka rázně. „Na tom si zakládám. I když už tolik nezpívám, hlas si stále udržuji čistý. Nikdy nevím, kdy by se to mohlo hodit.“

„Hodí se to právě teď,“ přemlouvala dál Blondýna. „No tak, vy dva, přidejte se. Určitě chcete slyšet, jak zpívá.“

Manažer nadšen neopětoval a Řidič akorát řekl: „Pro mě, za mě.“

„Vidíte?“ kvitovala s nadšením Blondýna. „Všichni chtějí slyšet váš zpěv.“

Zpěvačka se netvářila přesvědčeně, ale něco v ní chtělo zpívat. Něco v ní doufalo, že bude moct předvést své umění. Příliš dlouhá doba uplynula, co někomu mohla představit svůj krásný hlas, který před desítkami let obdivovaly tisíce, možná milióny. „Tak možná... Znáte tu píseň?“ Otázka směřovala k Manažerovi.

„Já?“

„Ano.“

„*Mořský vánek nese smutek?*“

„Ano,“ potvrdila Zpěvačka znovu.

„Znám.“

„Nezaspíval byste si se mnou?“ zeptala se Zpěvačka trochu nejistě.

Manažer se na ní otočil. „Zaspívat si s vámi vaši píseň?“

„Ano.“

„Teď, tady v tomhle autě?“

„Ano.“

„Bez hudby, jenom tak?“

„Ano.“

„S vámi?“

„Ano!“ zavýskla Zpěvačka nadšeně.

„Ne.“

„Cože?“ zavrtěla hlavou.

Manažer se jí podíval hluboko do očí. „Zrovna tuhle skladbu nesnáším ze všech nejvíc.“

„Ale...“ Manažer se otočil a Zpěvačce ukázal záda.

„Je to škrobený pitomec,“ pohodila Blondýna hlavou a sama Manažera ignorovala. „Já bych vás ale ráda slyšela zpívat. Ta píseň musí být krásná.“

Proti své vůli se Zpěvačka usmála. „Je nádherná,“ posteskla si. „Napsala jsem ji, když jsem se rozešla se svým prvním manželem.“

„Rozvedla jste se?“

„Ne, vždyť říkám, že jsem se rozešla. Vrátili jsme se k sobě ještě později, jen na chvíli. Jako kdyby to bylo předznamenáno. Prostě jsme si nebyli souzeni. Za to můj druhý manžel... Poprvé jsem ho uviděla, když jsem tuhle píseň zpívala v jednom klubu. Až později mi řekl, že tam neseděl náhodou, ale že už navštívil osm mých koncertů. Chtěl se se mnou setkat, ale nikdy nenašel odvahu. Jakmile jsem ho tam ale uviděla... Je nevím. Na lásku na první pohled nevěřím, ale jak jinak to mám nazvat? Bylo to jako v těch hloupých písničkách, co tak ráda posloucháš. Bez urážky.“

„V pohodě. Spousta lidí si myslím, že jsem jednoduchá.“

„O tom jsem nemluvila...“

„Ale stejně si to myslíte. Dobrý. Mám ráda jednoduchou muziku, u toho skončíme. Co vy a váš manžel?“

Zpěvačka se zaklonila, jako kdyby se chtěla podívat rovnou do nebes, ale místo toho se jí naskytl pouze pohled na začouzený strop kabiny. „Můj manžel. Je to krásný chlap. Vysoký, statný. I v našem věku je to kus mužského. Tenkrát byl takový... trochu dětský, nedospělý. Ach, vždyť on je o deset let mladší.“

„To je docela dost,“ poznamenala Blondýna.

„Je to dost, dítě. Však mě také musel nahánět, abych se s ním dala dohromady. Přišlo mi, že na mě všichni budou koukat jako na nějakou...“

„Lovkyni zajíčků?“

Zpěvačka se nahlas zasmála. „Ano, přesně tak. Myslela jsem si, že budu za nějakou bláznivou ženskou, co loví mladíky. Bylo mi už přes třicet, hodně přes třicet a on teprve skončil vysokou školu. Já vím, už nebyl žádné děťátko, ale stejně. Ten jeho kukuč... Vážně vypadal jako mladíček, který ještě... No, však víš.“

„Že byl ještě panic,“ pokývala Blondýna hlavou.

Zpěvačka zavrtěla hlavou, ale tohle ji nemohlo rozhodit. „Prostě si mě získal. *Mořský vánek* není naše píseň, nikdy jsme neměli žádnou píseň, ale kdyby to měla být nějaká.. Ano, si to bude zrovna *Mořský vánek*.“

„Tak už ho zazpívejte.“

„Já nevím.“

„Prosím,“ žadonila Blondýna a vypadala u toho neskutečně roztomile. Jako malá dívka zamilovaná do popkulturní ikony, mladého zpěváka, který přijel do města, a ona měla to štěstí, že s ním mohla jít na večeři. Nebo na zmrzlinu.

„Ale tak...“

„Aspoň první sloku,“ ustoupila Blondýna aspoň o kousíček.

„Dobře,“ svolila nakonec Zpěvačka a Blondýna radostí zajásala. Prsa jí při tom nadskakovala jako dvě laňky, které se ženou přes širé lány a vyskakují při tom vysoko do vzduchu. Na posedu sedí Řidič jako zkušený hajný s dalekohledem a pozoruje, jak se laňkám daří.

„Být tebou, líp sleduju silnici,“ neodpustil si Manažer.

Řidič měl peskování už dost, a tak si dovilil kontrovat: „Co se na téhle rovině může stát asi, co?“

„Mohl bych ti o tom dát poměrně rozsáhlou přednášku, ale z tvého tónu mám pocit, že přesně víš, co děláš, takže předpokládám, že se nemusím ničeho obávat a že nic nehrozí. Ale jen pro tvou informaci, jsem si jistý, že tam budou, i když vystoupíme, a to si je můžeš prohlížet podle libosti. Já myslím, že kdyby ses jí zeptal, klidně ti je i ukáže. Možná tě za příplatek nechá i sáhnout.“ Řidič zrudl jako uvařený rak a byl schopen se dívat akorát před sebe.

„O čem si to povídáte?“ vyjela na ně Blondýna. Ani jeden neodpověděl. Řidič měl co dělat, aby mu nepraskly tváře z toho, jak se mu zalily krví. Blondýna se obrátila na Zpěvačku: „Tak zkusíte to?“

„Dobře, dobře. Dej mi chvíli.“ Moment potřebovala pouze k tomu, aby si vyzkoušela, jak je na tom její hlas. Nejprve několikrát zakašlala, jako kdyby se snažila odstranit vše, co by v krku a na hlasívkách mít neměla, třeba havraní peří, kterého bylo kolem pořád příliš. Zkusila několik tónů. Neměla se čeho bát. Její hlas byl stále dokonalý. Dávala si na něj až příliš pozor, až příliš o něj pečovala, než aby najednou zjistila, že se všechno porouchalo. Tenhle krásný hlas si vezme s sebou do hrobu. Jako některý řidič ví, že se v autě prostě nezabije, ona věděla, že tohle je její dar i prokletí. Od mala má krásný hlas, kterým chtěla obdařit lidi, ale nakonec jí bylo dopřáno jen několik málo let. Hlas ji neopustil, ale lidé ano. Ti správné lidi, díky nimž by mohla dál stát na výsluní.

„Asi můžeme,“ řekla trochu nejistě a v hlavě si opakovala slova své písně, kterou už dlouho nezpívala. Shledala se se všemi. Pamatovala si každou píseň, kterou zpívala. Když ne každou, kterou zpívala, tak rozhodně každou, kterou složila. *Mořský vánek nese smutek* je její pýcha.

„Den byl jako každý jiný, stála jsem, se smála,
nebe nad mořem smývalo špatnost našich dní.

Říkal jsi, jak krásná jsem: Jsi jen jedna z mála.

Mořský vánek prozpěvoval nadějí a radostí.

Naivně jsem tlachala, jak šťastná mladá slečna,

neposlouchals nic z těch plánů, co jsem snila.
Láska mládí prý je božská, nenadálá, věčná.
Vážně jsem to tvrdila a tys mě jenom políbil.
Hleděl jsi mi do očí, já hloupá jsem se topila,
nebe nad mořem smývalo radost našich dní.
Jako bych se vznášela, ptáček, střízlivá i opilá,
Věděla jsem, že si můj, tak já se tobě celá dala.
Mořský vánek nese smutek, kdybych byla poslouchala.
Mořský vánek nese smutek, kdybych to včas poznala.
Mořský vánek nese smutek, zpíval píseň o mně.“

Neskončilo u jedné sloky. Zpěvačka se pustila do celé písně, protože ji samotnou zpěv nadchnul. Chtěla pokračovat. Chtěla jim povědět celý příběh své krásné písně. V krátké verzi, která šla do rádií a do televize, měla píseň jen něco málo okolo tři a půl minuty. V plné verzi, jak ji Zpěvačka poprvé nazpívala, byla píseň dlouhá téměř osm minut. Její zpěv byl pomalý, procítěný. Taková píseň prostě vyžadovala čas. Nedala se uspěchat. Láska vyžaduje čas. I ta, která končí smutně.

Řidič jel dál, přestal však neustále těkat očima do zpětného zrcátka a na jeho tváři se vyloudil klidný úsměv. Jako kdyby k němu promlouval někdo z dob minulých, někdo známý, s kým se znovu rád setkal. Možná píseň někdy slyšel, možná ne, ale připadala mu povědomá. Nejraději by zavřel oči a jen si ji vychutnával. Nesla v sobě těžké poselství, poselství ztracené lásky, ale ten hlas...

Manažer nedal znát, že by se ho píseň jakkoli dotkla.

Blondýna téměř ležela Zpěvačce u nohou a vychutnávala si její hlas. Dýchala na ni šedesátá a sedmdesátá léta, hudba, která ještě měla co říct, hudba, která něco sdělovala. Sama takovou hudbu nevyhledávala, chtěla něco jednoduššího, ale tohle... Neznala *Mořský vánek nese smutek*, ani jí píseň nepřišla povědomá, ale stejně by kdykoli poznala, že tohle je něco staršího. Dnes by se to prostě neuchytilo.

„Mořský vánek nese smutek, mořský vánek nese žal.

Mořský vánek i s nadějí, mořský vánek vane dál.

Mořský vánek nese smrt a...“

Nebylo jí přáno, aby svoji píseň dokončila. Zpěv přerušila příšerná rána, která doslova otřásla celým vozem. Brzdy skřípěly. Řidič křičel. Ne strachem. Vztekem.

„Kurva! Kurva! Kurva! Ať už do prdele nikdo nezpívá!“ Zpěvačka dávno zmlkla, protože její radost z vlastního zpěvu se změnila ve zděšení z toho, že se ptáci vrátili.

„Ne, panebože ne znovu!“ křičela.

Blondýna se skrčila a nedívala se nikam. Sladká nevědomost. Jediný Manažer zachoval naprostý klid, i když právě před ním prasklo čelní sklo. Jenom řekl: „Já ti říkal, ať sleduješ silnici.“

„Kurva!“ zavřeštěl Řidič a prudce se na Manažera otočil. Chtěl mu vrazit, vypíchnout mu oko, uříznout ucho, praštit ho do varlat vší silou, omlátit mu hlavu o postranní okénko, zabodnout mu něco do krku. Neudělal ani jedno z toho. Zmohl se pouze na jedinou větu: „Jste nesnesitelný.“

„Jednodušším lidem se to tak může jevit, ale ve skutečnosti prostě dokážu myslet dopředu, což se o některých nedá říct, že? Příště, zkus si to zapamatovat, když ti něco řeknu, dbej toho, pane Řidiči. Každou chvíli si v hlavě promítám tolik variant jednotlivých rozhodnutí, která je potřeba učinit, že se ti o tom ani nezdálo. Mozek by se ti zauzlil, kdyby ses pokusil o to, co tady dělám já. Věř mi, je velmi málo takových, jako jsem já. S tím prostě nic neuděláš. Jsem nesnesitelný? Dobře, ale když mě sem tam poslechněš, a nejenom ty, nic podobného už se nestane. Mimochodem, nepřišlo ti náhodou, že ta srna má... obličej? Samotnému mi zní divně, když to říkám.“

Řidič se oklepal a zeptal se: „Měl vás někdy někdo rád?“

Manažer se poprvé za celou konverzaci podíval Řidiči přímo do očí. Ten po chvíli ucuknul pohledem. Nikdo by to déle nesnesl. „Divil by ses.“

Řidič se odpoutal a vystoupil z vozu, který se po hodině jízdy znovu zastavil. Ne proto, že by se znovu chystali zaútočit ptáci, ale proto, že cosi přeletělo přes auto a rozplesklo se na silnici za nimi. Řidič nejprve obešel auto, aby zkontroloval škody.

„Do prdele!“ ulevil si, když uviděl, že maska bude potřebovat vyměnit. Naštěstí chladíč bude v pořádku. Pak samozřejmě čelní sklo. Daleko s ním nedojedou. Pavučiny prasklin se rozeběhly po polovině u spolujezdce. Ven neviděl pořádně nic. Jako kdyby to chtěl potvrdit, Manažer vystoupil.

„Jak to vypadá?“ zeptal se, snad aby projevil účast.

„Můžeme jet dál,“ odvětil Řidič.

„A co ta...“ ukázal Manažer směrem na tělo ležící několik metrů za nimi. Nehýbalo se.

„Je to mrtvé.“

„A?“

„A co a?“ nechápal Řidič.

„Co se děje? Pojedeme dál, nebo co?“ vystoupila z auta Zpěvačka, mnohem klidnější, i když stále mírně pobledlá. Kromě toho, že si potřebovala protáhnout nohy, chtěla svým povýšeným výrazem dát všem najevo, že nekvituje s povděkem přerušení svého zpěvu. Nos pozvedla mírně vzhůru. Pořád se bála, ale hodlala si udržet určitou úroveň.

„Jo,“ odbyl ji Řidič. „Hned to bude.“ Nerozhodně přešlapoval na místě.

„Nechceš se na to podívat, co?“ zašklebil se Manažer. „Ani se ti nedivím. Oba jsme viděli to samé. Ta srna měla...“

„Neříkejte to,“ zažadonil Řidič.

„Měla obličej. Co je na tom tak divného? Tady havrani páchají sebevraždy.“

„Neměla obličej! To je pitomost!“

„Vážně? Tohle je tu divné? Tady je hranice?“

„Tak normální to určitě není,“ prohrábl si Řidič rukou vlasy. Stále mžoural směrem k ležící mrtvole. Nedokázal se však odhodlat, aby se na ni šel podívat.

„Tak co bude?“ štekla Zpěvačka. Blondýna už také stála venku a rovnala si ňadra v šatech. Očividně jí nijak nerozhodilo, že museli zastavit. Udělala několik kroků od vozu, aby se ujistila, že může bez problémů na podpatcích chodit i po silnici, případně po prašné krajnici. Noha jednou mírně zavravorala, ale nakonec to ustála. Dál pokračovala stabilně jako akrobat na visutém laně. Zase kladla nohu přes nohu tak, aby se jí při tom zadek vlnil způsobem, jemuž většina chlapů neodolá.

„Docela horko, co?“ prohodila jen tak mimochodem.

„Já tam nejdu,“ rozhodl se Řidič.

„To ji necháme jen tak ležet uprostřed silnice?“ podívoval se Manažer pobaveně.

„Jasně, stejně tudy nikdo nejezdí.“

„My tudy jedeme,“ kontroval Manažer.

„Dobře. Skoro nikdo.“

„To je docela bezohlednost, nemyslíš?“

„Hele, mně je to jedno.“

„O co jde?“ vmísila se Blondýna, která se postavilo tak blízko k Řidiči, že bez problémů mohl cítit vůni její kůže, kdyby ji nepřekrýval silný parfém, který na sebe právě stačila vstříknout.

„Srazili jsme... zvíře,“ odpověděl Řidič s mírným zachvěním v hlase.

„A... a jsme v pořádku?“

Manažer se postupně podíval na všechny, jestli jim došla absurdnost té otázky. Když na jejich výrazech poznal, že ano, uklidnil se. „Podle dostupných dat a hlavně podle toho, že se nikdo z nás neváli v bolestech po zemi, bych řekl, že si vedeme docela dobře.“

„Ale jo, to jo, víte, jak jsem to myslela, ne?“

„Samozřejmě,“ vložil se bohorovně Řidič a Manažer jenom smutně sklopil hlavu.

„A co jsme srazili?“ zněla další Blondýnina otázka.

„Měli bysme asi jít, ne?“ navrhnul Řidič.

„A co jsme teda srazili?“ zopakovala Zpěvačka, kterou také zajímalo, co vinou jejich řidiče zemřelo.

„O nic nejde,“ mávl nad tím Řidič rukou, očividně nespůj. Nechtěl se na mrtvolu podívat.

„Jéje!“ zabědovala Blondýna, když na dálku spatřila zvíře. „To je...“

„Srna,“ dokončil za ni Řidič smutně. „No jo.“

„Musíme jí pohřbít,“ rázně pokývala hlavou Blondýna.

„Pohřbít?“ Manažer jen zakroutil hlavou a spěšným krokem se vydal k mrtvému zvířeti.

„Ale ne,“ zabědoval Řidič. Neměl však jinou možnost, než aby ho následoval.

Krajnice byla prašná a každý jejich krok zdvihal oblaka jemného písku, který si pomalu sedal zpátky na zem. Krajina by se dala nazvat nehostinnou, ale copak by v tak nehostinném prostředí mohla vyrůst srna, která zemřela po nárazu do Cadillacu DeVille, rok výroby 1966? Ne, tahle srna si užívala života plnými doušky. Její tělo, i když leželo na podloží, které se pomalu, velmi pozvolna barvilo krví mrtvé, doslova kypělo zdravím. Tedy na ten drobný detail, že byla mrtvá. Její běhy dorostly dlouhé, statné, její plece pevné, masité. Žádná žebra, která se přes kůži snaží ukázat, že je jich správný počet. Tohle byl kus ze silného stáda. Kde je asi zbytek?

Všichni se vydali směrem k mrtvole. Ležela bez života, ale všem se i posmrtně snažila předvést, že ve stádu nebyla pouze do počtu. Rychlá, odolná, mrtvá.

Manažer zdechlinu obešel, aby si prohlédl její hlavu. „Jak jsem předpokládal,“ uchechtl se, i když v tom zvuku nic zábavného nezaznělo.

„Jak vypadá?“ ptal se Řidič, který se nechtěl přiblížit tak, aby sám mohl rysy rozpoznat.

„Jak vypadá? Co to je za otázku,“ divila se Zpěvačka. „Je to mrtvé zvíře. Vypadá jako mrtvé zvíře.“

„Já bych spíš myslel, že vypadá trochu jako... no, vážně, trochu jako Gándhí.“

„Cože?“ vydralo se z úst obou žen.

„Klidně se podívejte samy,“ ukázal Manažer ženám, že nemají co ztratit.

Tři dospělí lidé se dívali na mrtvolu srny. Jeden muž postával opodál, protože se odmítal k tělu přiblížit. Na silnici pro něj neleželo zabitě zvíře, ale člověk, jehož životní pouť ukončil. Zabil živého tvora s lidskou tváří. Sám ji dobře viděl, když se na poslední chvíli zaměřil na silnici. Možná by stačil uhnout. Ale za roky praxe se naučil, že srazit zvíře může mnohdy nadělat méně škody, než snaha se mu vyhnout. Na podobně rovném terénu to sice většinou neplatí, ale... Kde se tam vlastně ta srna vzala?! Řidič netušil, ale uvědomil si, že pohlédnout do její tváře by hodně vysvětlilo. Po tom však rozhodně netoužil.

„Vážně,“ zavrtěla hlavou Zpěvačka. „Jako Gándhí.“

„To je nějaký divný, ne?“ nevěřila Blondýna. „Srny přece nemají tváře, ne?“

„Vážně? Neříkejte!“

„On vypadal takhle? Gándhí?“ divila se Blondýna.

„Ne, tohle je srna,“ ujišťoval ji Manažer.

„Já myslela...“ ukazovala Blondýna na nehybnou tvář, „co ty kruhy kolem očí.“

„Gándhí nosíval brejličky,“ vysvětlila Zpěvačka. „Byl ve stáří v podstatě plešatý a nosíval tyhle brýlky.“

„Neměl knírek?“

„To je pravda, knírek míval,“ ujistila Blondýnu Zpěvačka.

„Vážně vám tohle přijde jako inteligentní rozhovor nad mrtvou srnou?“ zajímal se Manažer.

„Vám nepřijde divné, že to zvíře má lidský obličej?“ obrátila se na něj Blondýna. „To přece není normální.“

„Neumím – prozatím – určit, co je tady normální a co ne. Mně ta srna přijde jako obyčejné zvíře. Akorát má specificky vyvinutou hlavu.“

„Specificky vyvinutou hlavu? Vždyť má obličej!“ zvolala Zpěvačka.

„Tělem je to pořád srna, ne? A to je důležité,“ uvažoval naprosto racionálně Manažer.

„Důležité? Proč by to mělo být důležité?“ nechápala Zpěvačka.

„Dámy? A co ty, pane Řidiči? Kdy jste naposledy jedli?“

Zpěvačka se zamračila, jako kdyby nemohla uvěřit tomu, co vyjadřují. Blondýna očividně nepochopila, kam Manažer směřuje. Řekla jenom: „Je fakt, že už bych klidně něco spolkla.“

„To se vsadím,“ zasmál se Manažer bez jediné známky vtipu.

„Děláte si srandu, že?“ ohradila se Zpěvačka. „Já nebudu...“

„Nemusíte, ale já tu nenechám tohle skvělé maso jen tak ležet.“

„Vy jste vážně...“ Zpěvačka nenašla slov. Místo toho se na patě otočila a vrátila se do auta. Třískla za sebou dveřmi, aby to dobře slyšeli.

„Tak co bude?“ usmívala se Blondýna, pro kterou se jízda zase stala naprosto bezstarostnou, když si uvědomila, že žádné nebezpečí nehrozí. Prostě přežili srnu, s tím se dá žít.

„Uděláme si grilovačku.“

„Vážně?“ zatleskala Blondýna rukama. „Já bych to jako modelka asi neměla říkat, ale vždycky si dám raději steak než kus zeleniny.“

„Tehle steak vám bude vážně chutnat, tomu věřte.“

„To jsem ráda, budu se moc těšit. A kde vezmeme maso?“

„Drahá, to je naprosto dokonalá otázka. Přesně jste se zeptala ve vhodnou chvíli. Co kdybyste mi pomohla zajít do auta, myslím, že jsem v kufru viděl jeden nůž, který by se nám dokonale hodil.“

„Jo, dobře,“ souhlasila Blondýna nadšená z toho, že ji Manažer začlenil do svých plánů a vyžaduje po ní pomoc, nebo přinejmenším asistenci.

Společně se odebrali k autu. Řidič zůstal u mrtvého zvířete sám. Chvilí jen tak postával na místě, nerozhodný, ale stejně věděl, že se půjde podívat. Co když... Ne, to přece nebylo možné. Na znamení nikdy nevěřil. Jenže... Tohle je Cesta. Tady... Tady je přece možné všechno. Vždyť stáli uprostřed pustiny, široko daleko jen oni a jejich... jeho Cadillac. A srna s tváří... Musel se podívat. Říkali Mahátma Gándhí, ale on věděl svoje.

Dvěma rychlými kroky se ocitl nad zdechlinou, kterou zanedlouho budou mouchy plnit svými vajíčky, pokud se s tím něco neudělá. Stačilo shlédnout a podívat se, ale neměl se k tomu. Manažer a Blondýna se přehrabovali v kufru. Kdyby jenom věděli. Jenže jim nic neřekl a neřekne. Možná časem. Teď má stejně jiné starosti. Bude se muset postarat o auto. Naštěstí nedaleko je benzínka. Stará stanice, která má i vlastní garáž, samoobslužnou, a jídelnu. Tam se o Cadillac DeVille, rok výroby 1966, postará. Dá mu novou masku, nové sklo. Snad bude všechno dostupné. Když ne, nechá si to dovézt. Agentura součástky zajistí, o tom nepochyboval. Až bude Cadillac DeVille v pořádku, bude se starat o další věci. Nejspíš i o to, co uvidí, až se teď podívá dolů. Co se může stát? Co tak špatného?

Podíval se. Stačil mu jediný pohled, jeden jediný.

Odvrátil se.

A rozbřečel.

Když se Manažer s Blondýnou, které doposud nedošlo, co se bude grilovat, vrátili k mrtvému masu, Řidič odešel dobrých sto metrů daleko, aby ho nikdo neviděl. Nechtěl se svěřovat. Nikdo se nechtěl svěřovat. Každý měl svoje tajemství, s kterým na tuhle cestu vyjel. Někdo jedno, jiný víc. Řidič nepochyboval o tom, že mu Cesta ukáže víc věcí, které nechce vidět. Ale tohle... Tohle...

Nedokázal slzy zadržet.

Když se konečně vrátil, už hořel oheň, Manažer u něj seděl a obracel maso, Zpěvačka seděla v autě a Blondýna už naprázdno dávila v křoví. Konečně pochopila, co se bude jíst.

Řidiči se z toho dělalo na nic, ale usedl vedle Manažera k ohni.

„Nakonec jsi dostal hlad, co?“ prohodil Manažer klidně, bez známky ironie.

„Nemůžu si pomoci,“ pokýval Řidič smutně.

„Hlavu jsem uříznul,“ řekl Manažer, „a zahrabal. Takhle se vám to bude jíst snáz, ne?“

Řidič se ušklíbl. „S vámi si člověk ještě užije, co? Ale všechno vám nemohlo dojít. Všechno nevíte... ne?“

„Jsem svině, příteli, ale to neznamená, že se budu někomu srát do rodiny,“ ujistil ho Manažer.

„Rodiny,“ odfrkl si Řidič. „Je to trochu komplikovanější.“

„O tom nepochybuj. A taky mě to nezajímá.“

„Víte, že jsem docela rád? Aspoň pro tentokrát.“

„Jen si nemyslete. Až uznám za vhodné, tak tuhle slabinu využiju proti vám.“

Řidič s úsměvem sklonil hlavu. „Budu si to pamatovat.“

Pokračování následuje 5. prosince 2012 na mých stránkách <http://www.martinstefko.cz>.

Slovo autora

Máme za sebou třetí díl a jsme v polovině prvního příběhu, který jsem nazval „Pod padajícím nebem“. Musím říct, že jsem docela rád, že už se to dostalo takhle daleko. Jsem z příběhu stejně nadšený jako na začátku, jen by to chtělo proměnit nadšení v další kapitoly, které bych vám mohl prezentovat i po Novém roce.

Ted' trochu k dílu, který jste právě dočetli. O co mi šlo? Ne, nechci se příliš rozpitvát v tom, o co mi šlo, ale chtěl jsem vás seznámit s postavami, zase z nich trochu odhalit a hlavně trochu poodhalit i svět Cesty, kterým projíždějí. Hlavní se pro mě stala postava Zpěvačky, kterou jsem chtěl představit i trochu jiným způsobem. Mám takovou úchytku. Baví mě vymýšlet texty písní, i když vím, že se nikdy nebudou hrát. Nemám vyhraněný styl a nemám touhu je nabízet někde, pilovat je k dokonalosti. I tohle byl jeden z důvodů, proč jsem do příběhu zahrnul právě postavu Zpěvačky. Mohu do příběhu tak přímo vkládat texty vymyšlených písní.

Mořský vánek nese smutek je tak naprosto smyšlená píseň, kterou jsem se snažil udělat trochu jinak. Nechtěl jsem jednoduchou rýmováčku, která by zněla jako hospodská odrhovačka, ale snažil jsem se o to, aby píseň měla nějakou sílu, hloubku. I z tohoto důvodu jsem volil rýmování, které by mělo následující zápis pro každé čtyřverší: ABAC. Rým je tedy pouze na prvním a třetím verši, což rozhodně není obvyklé a rozhodně to není až tak jednoduché i na obyčejný přednes. Přiznám se, že by mě docela zajímalo, jestli by z toho šla udělat skutečná píseň. Hudební doprovod by nemohl být jen jednoduchá melodie, což vyžaduje trochu víc hudebních muzikálních, než jaké mám já, člověk, který se bohužel nikdy neučil na hudební nástroj a jeho hudební sluch nepatří k těm nejvyvílenějším. Vždycky jsem byl lepší přes texty, než přes hudbu.

Mořský vánek nese smutek je písní nedokončenou, jak je asi i z textu jasné a rád bych ji jednou dokončil. Určitě se můžete těšit na to, že se tu někdy objeví v celém znění, nejspíš právě ve „Slově autora“. Jestli vás zajímá, co měla s obličejem ta divná srnka, kterou Řidič srazil, tak vězte, že to vám zatím prozradit nemohu. Přece jen, příběh sám toho odhalí dost. Musíte jenom počkat.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 6. listopadu 2012, když třetí „Slovo autora“ píše, a já si uvědomuji, že je potřeba se zase „Cestě“ začít víc věnovat a psát další díly. První příběh je ve své polovině a já zatím víc než šest dílů nemám napsaných. Naštěstí jsou dobře promyšlené.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2012/11/cesta-003/>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>